

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 73/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 13 grudnia 2022 roku wydany w sprawie III K 107/22.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	Rażąco surowo wyskalowana kara łączna pozbawienia wolności oraz łączny zakaz wykonywania zawodu lekarza.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Karę łączną, zgodnie z przepisami mającymi w sprawie przedmiotowej zastosowanie, orzeka się biorąc za podstawę kary wymierzone z osobna za każde z przestępstw ustalając jej wysokość od najwyższej z nich do ich sumy. Ustalając wysokość kary łącznej kierować			

należy się
ogólnymi
zasadami
wymiaru kary
przy
jednoczesnym
zastosowaniu
trzech zasad
określania jej
wysokości.
Pierwszą z nich
jest zasada
absorpcji
(pochłaniania)
polegająca na
tym, że kara
najsurowsza z
orzeczonych
pochłania
pozostałe kary,
drugą jest zasada
kumulacji
polegająca na
sumowaniu kar
orzeczonych za
każde
przestępstwo i
wreszcie trzecią
zasadą, na
podstawie której
możliwe jest
określenie
wysokości kary
łącznej jest
zastosowanie
zasady
mieszanej
polegającej na
częściowym
zastosowaniu
absorpcji i
częściowo
kumulacji.

W ocenie Sądu
Apelacyjnego
Sąd I Instancji
w niniejszej
sprawie w
sposób

prawidłowy
zebrał i
przeprowadził
dowody, które
niezbędnymi
były tak dla
ustalenia
formalnych
podstaw
umożliwiających
wydanie wyroku
łącznego jak i
dla ustalenia
okoliczności
istotnych dla
ukształtowania
wobec
skazanego
wysokości kary
łącznej
pozbawienia
wolności i
łącznego zakazu
wykonywania
zawodu lekarza.
Zauważyć przy
tym należy,
iż skarżący w
swym środku
zaskarżenia nie
kwestionował
faktycznych
ustaleń Sądu
Okręgowego
odnoszących się
do formalnych
podstaw
umożliwiających
wydanie wyroku
łącznego.
Zakwestionowane
zostały
wyłącznie te
ustalenia Sądu
Orzekającego
mające swój
wpływ na
ustalenie
wysokości kary
łącznej

pozbawienia
wolności i
łącznego zakazu
wykonywania
zawodu lekarza.
W tym zakresie
podniesiono, iż
wbrew ocenie
Sądu
Okręgowego
zebrane w
sprawie dowody
dają podstawy
do kształtowania
kary łącznej
pozbawienia
wolności i
łącznego zakazu
wykonywania
zawodu lekarza
przy pełniejszym
zastosowaniu
zasady
absorpcji.

Obrońca
skazanego
zaskarżając
wyrok Sądu
Okręgowego
wniósł o
określenie kary
łącznej
pozbawienia
wolności przy
szerszym niż
to uczyniono
zastosowaniu
zasady absorpcji
i zastosowanie
tej zasady przy
ustalaniu
wysokości
łącznego zakazu
wykonywania
zawodu lekarza.

W ocenie Sądu
Odwoławczego
uwzględnienie

postulatu apelującego w części dotyczącej kary łącznej pozbawienia wolności nie jest uprawnione. W tym zakresie zważono, iż zasada absorpcji kar przy wymierzaniu kary łącznej winna być, między innymi, stosowana tam, gdzie pomiędzy przestępstwami, za które orzeczono kary mające być objętymi karą łączną zachodzi bliski związek podmiotowy i przedmiotowy, który to związek rozumieć należy jako podobieństwo rodzajowe przestępstw, za które wymierzono kary mające być objęte karą łączną, podobną motywację i zbliżony czas popełnienia każdego z nich. O ile, jak wynika to z opisu czynów popełnionych przez skazanego są one czynami częściowo rodzajowo podobnymi i

popelnione
zostały one przez
niego z podobnej
motywacji jak
również
popelnione
zostały one w
relatywnie
bliskich
odstępach czasu,
co mogłoby
stanowić
podstawę do
zastosowania
przy ustalaniu
wysokości kary
łącznej
pozbawienia
wolności zasady
pełnej absorpcji
to jednak
zastosowaniu tej
zasady
przeciwstawia
to, że przyjęcie
jej w czystej
postaci bądź w
szerszym niż
to uczyniono
w zaskarżonym
orzeczeniu
zakresie za
podstawę
ustalania
wysokości kary
łącznej
pozbawienia
wolności
spowodowałyby
powstanie
sytuacji, w
której, realnie
rzecz biorąc,
jeden z czynów
skazanego
pozostałby
bezkarnym, co
stwarzać
mogłoby
niesłuszne

przekonanie, iż korzystnym jest dla sprawcy popełnienie przez niego kilku czynów albowiem, przy spełnieniu formalnych przesłanek, kara najwyższa pochłonie pozostałe kary i nie znajdzie ona odzwierciedlenia w karze łącznej.

Tak jak przyjął to Sąd I Instancji orzekając o karze łącznej pozbawienia wolności nieuprawnionym jest także ustalanie wysokości wymierzonej skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady całkowitej kumulacji. W ocenie Sądu Odwoławczego stosowanie tej zasady winno zawsze następować z należytą ostrożnością i wyłącznie w sytuacji, gdy istnieją ku temu podstawy. Takie postępowanie jest o tyle

uprawnione, że zastosowanie zasady kumulacji, a więc prostego sumowania kar jednostkowych doprowadzić może do nadmiernej surowości kary łącznej orzekanej wprawdzie za kilka czynów jednakże wymierzanej konkretnej osobie. Przeciwno zastosowaniu w sytuacji skazanego zasady pełnej kumulacji przemawia to, że zastosowanie jej doprowadziłoby do zatracenia momentu indywidualizacji kary, a poprzez to spowodowałoby, że nie byłaby ona adekwatna do całego, a będącego przedmiotem rozpoznania w ramach prowadzonego postępowania o wydanie wyroku łącznego, przestępnego działania skazanego. Mając na uwadze

powyższe oraz
bacząc na
resocjalizacyjne
oddziaływanie
kary łącznej
podzielić
należało
stanowisko Sądu
Okręgowego, iż
nieuprawnionym
jest stosowanie
zasady pełnej
kumulacji przy
ustalaniu
wysokości kary
łącznej
pozbawienia
wolności.

Skazanemu
zaskarżonym
wyrokiem
wymierzono
karę łączną
trzech lat i
dziewięciu
miesięcy
pozbawienia
wolności. W
ocenie Sądu
Apelacyjnego
wysokość tej
kary ustalona
została
prawidłowo i
brak jest
podstaw do
ingerencji w tą
część
zaskarżonego
wyroku.

Przyjmując
powyższą ocenę
uwzględniono, iż
przy ustalaniu
wymiaru kary
łącznej
pozbawienia
wolności

kierować
należało się
ogólnymi
zasadami
wymiaru tej kary
określonymi w
art.53§1 k.k.
jak również, co
przedstawiono
poprzednio,
zasadnie
uznano, że
ustalając wymiar
kary łącznej
pozbawienia
wolności brak
było podstaw
do kształtowania
tej kary przy
zastosowaniu
pełnej absorpcji
i pełnej
kumulacji. W tej
sytuacji
wysokość kary
łącznej
wymierzonej
skazanemu
ustalić należało
przy częściowym
zastosowaniu
każdej z
powyższych
zasad ustalania
wymiaru kary
łącznej. W tym
zakresie wskazać
należy, iż
spośród
ogólnych zasad
wymiaru kary
określonych w
art.53§1 k.k.
wpływu na
wysokość kary
łącznej nie mógł
mieć wzgląd
na społeczną
szkodliwość
czynów, za które

wymierzono kary podlegające łączeniu jak również wpływu na tą karę nie mogły mieć jego warunki i właściwości osobiste oraz stopień zawinienia. Okoliczności te zostały uwzględnione przy ustalaniu wysokości kar jednostkowych i ponowne uwzględnienie powyższych okoliczności nie byłoby prawidłowe albowiem doprowadziłoby do dwukrotnego zastosowania tych samych okoliczności. Raz przy ustalaniu wysokości kary za poszczególne czyny i powtórnie przy ustalaniu wysokości kary łącznej. Koniecznym było jednak, tak jak wskazał to Sąd I Instancji pisemnie motywując swe stanowisko, uwzględnienie stopnia związku zachodzącego między poszczególnymi

przestępstwami,
za które
wymierzono
kary podlegające
łączeniu, ich
łączność
przedmiotową i
podmiotową.

Zgodnie z
art.53§1 k.k. sąd
wymierza karę
według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę.
Tak więc Sądowi
I Instancji
ustawodawca
pozostawił
swobodę w
kształtowaniu
indywidualnego
wymiaru kary,
co jest jedną
z konsekwencji
realizowanej
jedynie przed
sądem zasady
bezpośredniości.
Sąd odwoławczy
jedynie wówczas
ma podstawy
do ingerencji
w tę część
zaskarżonego
wyroku, kiedy
stwierdzi, że
orzeczona kara
jest
niewspółmierna
do wszelkich
występujących w
sprawie
okoliczności
przy czym
niewspółmierność
ta wystąpić musi
w stopniu

rażącym. Do postawienia takiego wniosku w niniejszej sprawie podstaw nie ma. Skazanemu wymierzono karę łączną trzech lat i dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności i, jak wynika to z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy ustalając wysokość tej kary kierował się dyrektywami jej wymiaru zachowując właściwy umiar tak, że wymierzona skazanemu kara jawi się jako słuszna i sprawiedliwa. W tej sytuacji nie można było przyjąć, iż wysokość kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu razi swą surowością.

Sąd I Instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w kształtowaniu wymiaru kary rolą zaś sądu

odwoławczego
jest kontrola czy
granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego
stanowiącego
zasadę
sądowego
wymiaru kary
nie zostały
przekroczone w
rozmiarach nie
dających się
zaakceptować.
W ramach
prowadzonego
postępowania
odwoławczego
ingerencja sądu
odwoławczego w
zakresie
wysokości kary
możliwa jest
tylko wówczas,
gdy stwierdzone
zostanie, że ma
ona charakter
rażąco
niewspółmierny.
Rażąca
niewspółmierność
kary zachodzi
wtedy, gdy na
podstawie
ujawnionych
okoliczności,
które mają
zasadniczy
wpływ na
wymiar kary
można byłoby
przyjąć, że
zachodziłaby
wyraźna różnica
pomiędzy karą
wymierzoną
przez sąd
pierwszej
instancji, a karą,

jaką należałoby
wymierzyć w
instancji
odwoławczej
przy
zastosowaniu
dyrektyw jej
wymiaru.
Istotnym jest,
że nie chodzi
tu o każdą
ewentualną
różnicę w
ocenach, co
do wymiaru
kary ale o
różnicę ocen
tak zasadniczej
natury, że karę
wymierzoną
przez sąd
pierwszej
instancji można
byłoby nazwać
karą rażąco
niewspółmierną,
co oznacza
niewspółmierność
w stopniu nie
dającym się
zaakceptować.
Kara rażąco
niewspółmierna
jest taką karą,
której wysokość
i sposób
ukształtowania
ustalono
wprawdzie w
granicach
ustawowego
zagrożenia to
jednak nie
uwzględniono
we właściwy
sposób dyrektyw
ustalania jej
wysokości.

Odnosząc
powyższe na
grunt niniejszej
sprawy
jednoznacznie
stwierdzić
należy, iż karze
łącznej
pozbawienia
wolności
wymierzonej
skazanemu nie
można przypisać
waloru rażącej
niewspółmierności.

Stanowisko
powyższe
znajduje swe
potwierdzenie w
dowodach
zebranych w
toku
rozpoznania
sprawy i
wnioskach zeń
wynikających.

Sąd I Instancji,
jak wynika to
z pisemnych
motywów
skarżonego
orzeczenia,
dostrzegł i
właściwie ocenił
wszelkie
okoliczności
mające wpływ
na ustalenie
wysokości kary
łącznej
pozbawienia
wolności. Taki
stan rzeczy
sprawia, że kara
łączna
wymierzona
skazanemu
spełnia stawiane
przed nią cele w

zakresie
prewencji
indywidualnej
oraz pomocna
będzie w
procesie jego
dalszej
resocjalizacji. W
ocenie Sądu
Apelacyjnego
wysokość kary
łącznej
pozbawienia
wolności
określonej
wobec
skazanego
realizuje także
stawiane przed
nią cele w
zakresie
kształtowania
prawnej
świadomości
społeczeństwa.

W ocenie Sądu
Odwoławczego
wymierzona
skazanemu kara
łączna trzech
lat i dziewięciu
miesięcy
pozbawienia
wolności, tak
jak ocenił to
Sąd Orzekający,
odpowiada
stopniowi
związku jaki
zachodzi między
czynami, za
które
wymierzono
kary podlegające
łączeniu. W
zakresie
prewencji
indywidualnej
zważono, że

wysokość
określonej
wobec
skazanego kary
łącznej
pozbawienia
wolności ma
wobec niego
walor
wychowawczy.
Ocena ta
uprawnioną jest
albowiem kara
łączna w
orzeczonej
wysokości
pozwoli
skazanemu
zrozumieć
naganność jego
postępowania
oraz w oczywisty
sposób unaoczni
mu, że żadne
z przestępstw
nie pozostaje
bezkarne. Taki
stan rzeczy
sprawia, że kara
łączna
pozbawienia
wolności
wymierzona
skazanemu
spełnia stawiane
przed nią cele,
jak to wskazano
uprzednio, w
zakresie
prewencji
indywidualnej
oraz pomocna
będzie w
procesie dalszej
resocjalizacji. W
ocenie Sądu II
Instancji
wysokość kary
łącznej
pozbawienia

wolności
określonej
wobec
skazanego
realizuje także
stawiane przed
nią zadania w
zakresie
kształtowania
prawnej
świadomości
społeczeństwa.

Prezentowana
ocena zasadną
jest gdyż wymiar
tej kary wskazuje
społeczeństwu, a
szczególnie
społeczności, w
której aktualnie
żyje skazany,
iż popełnianie
kilku
przestępstw
nigdy nie
popłaca i zawsze,
za każde
przestępstwo,
przychodzi
ponieść, a
następnie odbyć
stosowną karę.

Określonych
powyżej
przymiotów nie
posiada
orzeczony wobec
skazanego
łączny zakaz
wykonywania
zawodu lekarza.
Przede
wszystkim,
zdaniem Sądu
Apelacyjnego,
Sąd I Instancji
nieprawidłowo
postąpił uznając,
iż w sytuacji

orzekania o łącznym zakazie wykonywania zawodu lekarza należało stosować inną niż w przypadku kary pozbawienia wolności zasadę łączenia. Brak było ku temu podstaw, a te podane były niewystarczające by stwierdzić, że w sytuacji skazanego łączny zakaz wykonywania zawodu lekarza, co wynika tak z treści wyroku jaki i z jego uzasadnienia, kształtować należało przy zastosowaniu zasady pełnej kumulacji. Podstawy i okoliczności stosowania zasad łączenia kar i środków karnych zostały uprzednio przedstawione i zbędnym jest ich w tym miejscu ponowne przytaczanie. Wystarczającym będzie podanie, że stosowaniu zasady kumulacji w czystej postaci przy orzekaniu o łącznym zakazie

wykonywania
zawodu lekarza
przeciwstawia
się łączność
przedmiotowa
czynów, za
popelnienie
których
nastąpiło
skazanie oraz
konieczność
zindywidualizowania
i
zracjonalizowania
odpowiedzialności
skazanego.

W instancji
odwoławczej
określono wobec
skazanego
siedmioletni
łączny zakaz
wykonywania
zawodu lekarza.

Ustalając
wysokość tak
określonego
łącznego zakazu
wykonywania
zawodu lekarza
wzięto pod
uwagę stopień
związku między
poszczególnymi
przestępstwami,
za które
wymierzono ten
środek karny,
ich łączność
przedmiotową i
podmiotową.

Wzięto także pod
uwagę wzgląd
na prewencyjne
oddziaływanie
środka karnego,
w znaczeniu
prewencji

indywidualnej i ogólnej. W ocenie Sądu Apelacyjnego wymierzony skazanemu w instancji odwoławczej siedmioletni łączny zakaz wykonywania zawodu lekarza odpowiada stopniowi związku jaki zachodzi między czynami, za które wymierzono ten środek karny. I tak za przyjęciem przy ustalaniu wysokości łącznego zakazu wykonywania zawodu lekarza zasady absorpcji przemawia to, że czyny, za które orzeczono wskazany środek karny są czynami rodzajowo podobnymi. Stosowanie natomiast zasady kumulacji jest uprawnione ze względu na to, że skazanemu więcej niż raz wymierzono środek karny, która to okoliczność jest istotnym, w ocenie Sądu

Odwoławczego
czynnikiem
prognostycznym
przemawiającym
za orzekaniem
łącznego zakazu
wykonywania
zawodu lekarza
przy
zastosowaniu tej
zasady. W
zakresie
prewencji
indywidualnej
zważono, że
wysokość
określonego
wobec
skazanego
łącznego zakazu
wykonywania
zawodu lekarza
ma wobec niego
walor
wychowawczy.
Ocena ta
uprawnioną jest
albowiem łączny
zakaz
wykonywania
zawodu lekarza
pozwoli
skazanemu
zrozumieć
naganność jego
postępowania
oraz w oczywisty
sposób unaoczni
mu, że żadne
z przestępstw
nie pozostaje
bezkarne. Taki
stan rzeczy
sprawia, że
łączny zakaz
wykonywania
zawodu lekarza
określony wobec
skazanego
spełnia stawiane

przed tym
środkiem
karnym cele w
zakresie
prewencji
indywidualnej
oraz pomocny
będzie w
procesie dalszej
resocjalizacji. W
ocenie Sądu
Apelacyjnego
wysokość
łącznego zakazu
wykonywania
zawodu lekarza
określonego
wobec
skazanego
realizuje także
stawiane przed
nim cele w
zakresie
kształtowania
prawnej
świadomości
społeczeństwa.
Prezentowana
ocena zasadną
jest gdyż wymiar
łącznego środka
karnego
wskazuje
społeczeństwu, a
szczególnie
społeczności, w
której
funkcjonuje
skazany, iż
popelnianie
kilku
przestępstw
nigdy nie
popłaca i zawsze
za każde
przestępstwo
przychodzi
ponieść, a

<p>następnie odbyć stosowną karę.</p> <p>Zastosowanie wskazanych uprzednio zasad ustalania wymiaru środków karnych w odniesieniu do przedstawionego ich znaczenia w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej sprawia, w ocenie Sądu Apelacyjnego, iż łączny zakaz wykonywania zawodu lekarza określony wobec skazanego w wysokości siedmiu lat jest łącznym zakazem ustalonym w prawidłowym wymiarze.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obniżenie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności do 2 lat i 10 miesięcy. Obniżenie wymiaru łącznego zakazu wykonywania zawodu lekarza do 7 lat.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>W zakresie wniosku obrońcy skazanego dotyczącego kary pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny uznał, iż kara łączna pozbawienia wolności została prawidłowo ustalona i brak było podstaw do ingerencji w tą część rozstrzygnięcia przede wszystkim dlatego, że kwestionowana wysokość kary łącznej nie posiadała przymiotu rażącej surowości. W części dotyczącej orzeczonego wobec skazanego łącznego zakazu wykonywania zawodu lekarza wniosek obrońcy okazał się być uzasadnionym. Sąd Okręgowy</p>	

ustalając wysokość łącznego zakazu wykonywania zawodu lekarza, z przyczyn określonych powyżej, niezasadnie kierował się zasadą kumulacji, której to zasady stosowanie w czystej postaci w sytuacji skazanego uprawnione nie było.

4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

5.
ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 13 grudnia 2022 roku wydany w sprawie III K 107/22 w części dotyczącej kary łącznej pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
W sprawie przedmiotowej, z przyczyn określonych w punkcie 3, nie występują podstawy do uznania by kara łączna pozbawienia wolności określona wobec skazanego charakteryzowała się rażąco surowością.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu		

pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>0.0.1Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 13 grudnia 2022 roku wydany w sprawie III K 107/22 w części dotyczącej łącznego zakazu wykonywania zawodu lekarza.</p>		
Zwięzłe o powodach zmiany		
<p>W ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie przedmiotowej brak było podstaw do stosowania różnych zasad łączenia kar i środków karnych. Przy określaniu wysokości kary łącznej pozbawienia wolności stosowano zasadę mieszaną i nią również</p>		

<p>winno się stosować przy orzekaniu o łącznym zakazie wykonywania zawodu lekarza albowiem w trakcie instancyjnej kontroli nie stwierdzono okoliczności uzasadniających w tym zakresie stosowanie zasady kumulacji w czystej postaci.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

Zwiąże powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	<p>O kosztach postępowania odwoławczego należnych od skazanego, kierując się zasadą słuszności, orzeczono na podstawie art.634 k.p.k. w związku z art.624§1 k.p.k. Wynagrodzenie za obronę w postępowaniu odwoławczym na rzecz ustanowionego dla oskarżonego obrońcy z urzędu ustalono na podstawie §17.5 §4.2 pkt 1 i §4.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p>	

Ustalając wysokość należnego wynagrodzenia nie uwzględniono wniosku obrońcy (k-69v). Zdaniem Sądu Apelacyjnego wysokość należnego obrońcy wynagrodzenia działającego z urzędu ukształtować należało jednak tak, wobec zgłoszenia takiego postulatu, by była ona, w takim zakresie w jakim jest to możliwe przy uwzględnieniu treści przepisów, których nie dotyczy Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 roku, zgodna z motywacją przedstawioną we wskazanym orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego.

7. PODPIS

Robert Mąka
Jacek Szreder
Przemysław
Żmuda

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie III Wydziału Karnego z dnia 13 grudnia 2022 roku wydany w sprawie III K 107/22.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana